

[Holger Hansen.]

ordning, som, så vidt jeg forstår, kun skal gælde i 1 år, indtil reformen kommer, og jeg vil gerne ligesom tidligere ordførere spørge: er det dog rimeligt? Der er intet forberedt hertil. Det forekommer mig, at ministeren også her forfølger nogle politiske mål, som ikke absolut har med fornuftige skoleregler at gøre.

Endelig kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at det er lidt besynderligt, at vi skal erfare i kommunerne først, hvad ministeren har tænkt sig folketinget skal gennemføre pr. 1. april. Ministeren underretter de kommunale myndigheder om, at det er hans hensigt at ændre loven således, at der kommer andre vilkår ved optagelse til 1. real, end der tidligere har været, og det sker før vi får det forelagt i folketinget.

Dette er jo en førstebehandling, hvor vi skal tage principiel stilling til forslaget. Venstre afviser ikke en forhandling om oplægget, men finder, ministeren bør søge folkeskolereformen gennemført samtidig med dette forslag. Vi vil naturligvis respektere det, hvis ministeren finder at måtte vente endnu nogle uger med fremsættelsen af reformforslaget; men venstre kan ikke tiltræde, at bestemmelser om undervisningspligtens forlængelse skrives fra den helhed, som ministeren har trukket dem ud fra. Det vil give hele reformen en forkert start og stille skolen i en unødigt vanskelig situation.

Jeg kan love en grundig, men ikke nogen velvillig behandling af dette lovforslag.

Samuelson: Når man tænker på den hektiske debat, der foregik i midten af 1960erne om undervisningspligtens udvidelse, og som på en vis måde kulminerede under valgkampen i 1966, da det var et stående emne på hvert eneste vælgermøde, må man sige, at vi på mange måder er kommet ind i mere smult vande siden.

Allerede i 1967 tog daværende undervisningsminister K. B. Andersen en del af brodden af den videre debat, da han på skoleinspektørernes årsmøde erklærede, at undervisningspligtens udvidelse var nøje kædet sammen med en indre reform af skolen. Alligevel opstod der stor politisk debat, da daværende undervisningsminister Helge

Larsen i 1969 fremsatte sit forslag til folketingsbeslutning om en reform af de grundlæggende skoleuddannelser. I lang tid så det ud til, at det skulle blive et stærkt uenigt folketing, der skulle vedtage loven ved anden behandling, et folketing, hvor flere folketingsgrupper var splittet på spørgsmålet. Det lykkedes alligevel at få et enigt folketing til at stå bag, idet der blot var 8 medlemmer, der undlod at stemme for forslaget.

Årsagen hertil var en forsikring om samtidighed mellem undervisningspligtens udvidelse og den egentlige strukturreform. Denne samtidighed er altså ikke opfundet i disse dage, som hr. Knud Nielsen påstår. Ikke alene det, men også et løfte om større samarbejde mellem skole og hjem, således som det blev muliggjort ved skoletilsynsloven af 1970 og en række socialpolitiske foranstaltninger, gjorde, at man var ved at få ro. Der var hermed lagt et godt grundlag for en skolereform, som skulle have mulighed for at vinde forståelse i brede kredse af befolkningen, en reform, som ikke skulle give anledning til så megen kritik og diskussion, som loven fra 1958 havde gjort. Det har da også vist sig, at efter at læseplanudvalgets notat kom i sommer, har mange skolenævn, forældreforeninger og ikke mindst foreningen „Skole og Samfund“ taget handsken op, idet man har ført diskussioner en lang række steder. Det har været diskussioner, som har været meget frugtbare, og som har givet udtryk for stor enighed om det, man skulle nå.

Der er altså tilsyneladende bred enighed om reformen. Så er der blot det, at i 9 punkts programmet fastslås det, at undervisningspligten skal udvides fra starten af skoleåret 1972-73. Det har undervisningsministeren følt sig forpligtet af, og det er forståeligt. Han har imidlertid ikke haft den fornødne tid til at fremsætte det egentlige strukturreformforslag nu, og derfor må man formode, at samtidigheden går tabt.

Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge undervisningsministeren, hvor langt man er nået i forberedelserne med strukturreformforslaget, og hvornår vi kan forvente det fremsat i tinget.

Dernæst vil jeg spørge undervisningsministeren om årsagen til, at man har trukket pauseåret ud. Jeg mener, at dette pauseår er